

— Да, да; повтори Естеванъ. Пишѣте, « или за рѣцѣтъ на Негово Преподобіе донъ Жозе, протосингела на инквизитора. »

— Туй ли само? попыта Мандаміенто.

— Туй е доста, мислѣхъ, рече донъ Родриго. Разумѣвате сенъоръ Мандаміенто, че туй сичко точно трѣба да са испѣдни.

— Че за нищо ли не считате честъта на братството? приложи главатарьтъ.

— Приложѣ, рече Жозе.

« Да са държи инквизиторьтъ въ подземеліето на Гардунята, до когато Жозе позволи на Мандаміенто да го пусне. »

— Излишно е! рече главатарьтъ. Щомъ инквизиторьтъ бѣде грабьжтъ, Ваше Преподобіе можете да правите съ него каквото щете.

— За него азъ са натоварямъ, рече Манюфина, който отъ почитаніе къмъ благородното събраніе не бѣ продумалъ нищо ёще.

— Азъ ще ти дамъ потрѣбнытъ наставленія за туй, рече главатарьтъ.

— Добръ, главатарю; ще слѣдовамъ наставленіята ви.

— Сега, господа другото остава върху насъ, рече Валеро.

— Нека го пазимъ тайно и да мълчимъ, рече Жозе.

— Нека са намѣримъ въ деня на *ауто-да-фего* заедно съ пріятельтъ си у входоветъ на мегданиа.

— Моитъ Гардуицы нематъ работа съ васъ. Не ли ще грабнемъ управителя? Вый бждете спокойны.

— Но трѣба да ви помогнемъ, рече Естеванъ.

— Излишно е, вый само гледайте да настроите духа на народа не да ны помага; но да ны остави свободно да дѣйствуваме.

ТАИН. на ИНКВИЗ;